

lig er der ikke andet Middel imod en modvillig, Betaler, naar han er Embedsmand, eller Pensionist, end at faae hans Bo taget under Fallitbehandling, men hvortil vil et saadant Skridt nytte, naar ingen Del af hans Lønning eller andre Indtægter kan inddrages derunder? Det forekommer mig derfor, at den Bestemmelse, jeg her foreslaar optagen efter den norske Fallitlov, er en nødvendig Konsekvens af den Forandring, som det sidste Afsnit af Lovforslaget vil indføre i den nu bestaaende Retstilstand. — De næste Endringsforslag, jeg har stillet, ere til §§ 24 og 25, og jeg kommer her til at omtale et Hovedafsnit af Lovforslaget, nemlig det, som angaar Retshandlers Afkræftelse. Da de Bestemmelser og Regler, som her træffes, ere ganske nye og ukjendte, mener jeg, at der bør gaas frem med megen Varsomhed, og navnlig tror jeg, at man her skal tage det samme Hensyn, som den ærede Drøfser forleden gjorde gjældende med Hensyn til en anden Lov, nemlig at man skal sørge for, at den nye Lov saavidt muligt møder en god Opinion. Der kan ikke være Tvivl om, at Kapitlet om Retshandlers Afkræftelse navnlig vil gaa ud over Grossererne i Kjøbenhavn, og der er fra Grosserersocietetet tilstillet Folkethinget et Andragende, som gaar ud paa at forlange § 24 udeladt af Loven, eller subsidiært at §§ 24 og 25 omændres saaledes, som jeg har foreslaet. Forslagene til §§ 24 og 25 støtter jeg altsaa paa en Henvendelse til Rigsdagen fra den Korporation, som især vil blive berørt af Bestemmelserne om Retshandlers Afkræftelse, og jeg tror, at der er Grund til at tage under Overveelse, om ikke motiverede Grunde fra denne Korporation bør bevirke, at vi omgjøre disse Paragrafer. Jeg har ikke stillet Grosserersocietetets principale Forslag om, at § 24 og 2det Afsnit af § 25 skulde udgaa, men jeg har kun stillet det subsidiære Forslag, og jeg maa erklære, at Grosserernes Raisonnement forekommer mig at være fuldstændig tiltalende. Det hedder nemlig i det nævnte Andragende til Rigsdagen: „Naar en Retshandel er indgaaet i god Tro med en Mand, som maa anses for solvent, naar fuldt Bedeslag er givet for Gjælden, og naar Kreditor Intet har

foretaget for at forma a Skyldneren til at betale. Gjælden ved Forfaldstid paa andre Kreditors Beskftning, saa maa, mene vi, Kreditors Ret til den modtagne Betaling, være uantastelig.“ Det er disse saa Drø, hvorpaa jeg støtter Endringsforslaget til § 24. Jeg vil hense Betingelserne for en Retshandlers Afkræftelse til den Tid, da Retshandlen stiftedes, hvortil Lovforslaget henfører dem til det Tidspunkt, da Betalingen modtages, men dette Sidste kan medføre, at den Kreditor, som modtager Betaling, senere kan blive nødsaget til at tilbagegive den, fordi han paa Grund af en eller anden tilfældig Omstændighed har forudset eller haft Kundskab om, at den betalende Skyldner vilde falde, hvortil en anden Kreditor, som senere modtager Betaling, kan komme til at beholde Pengene, fordi han ikke har haft en saadan Kundskab. Jeg mener, at saadanne Tilfælde kunne og nødvendigvis maa indtræffe, og jeg tror, at der deri ligger et Bevis for, at denne Regel ikke er fuldstændig gavnlig, eller at den ikke rammer Alle lige, hvortil jeg mener, at man ikke bør sætte en saadan Konsekvens ind i en Lov af denne Beskaffenhed. Hertil kommer, saaledes som ogsaa fremhævet af Grosserersocietetet, at man stiller de indenlandske Fordringshavere ringere end de udenlandske, thi, om ogsaa en udenlandsk Fordringshaver har oppebaaret Betaling paa en Tid, da han havde siddet Kundskab om Skyldnerens Fallit, vil der ikke være noget Retsmiddel til at faae ham til at tilbagebetale, hvad han har modtaget. Den Lov, som her foresligger, kan man nemlig ikke gøre gjældende hverken i Sverrig, i Norge eller i Preussen, men den, som har faaet Betaling i Udlandet, vil ganske sikkert beholde den. Den høitærede Minister fremhævede under Sagens første Behandling, at man skulde se at faae en Slags international Konkursret, men §§ 24 og 25 kunne ikke gaa i denne Retning, thi Sagen i Udlandet er forbynden ved disse Bestemmelser. Den anden Antæ imod § 24 og tildels ogsaa imod § 25 er altsaa den, at Udlændinge derved blive stillede paa et bedre Trin end de indenlandske Fordringshavere, men dette passer ikke med Ordningen af Kredit-